

Kitab Daniél - Nomer Opat Puluh Opat

Ngabuka Dasar-dasar anu Leungit: Kaleresan Nubuat William Miller jeung Poe-poe Pamungkas Adventisme

Jeff Pippenger

2024-01-08

Kaleresan dasar William Miller katutupan salila opat generasi Adventisme. Mulangkeunana deui kana eta kaleresan-kaleresan dasar ditepikeun dina impian kadua anjeunna, sarta terus-terusan diidentifikasi dina Kitab Suci jeung Roh Nubuat minangka pagawean anu umat Allah dina poé-poé panungtungan kudu laksanakeun. Impian Miller nandakeun yén nalika lalaki nu mawa sikat leutak mulangkeun deui permata-permata éta, maranéhna bakal ngagenclang sapuluh kali leuwih caang batan panonpoé.

Raraga pamadegan Miller dumasar kana pangakuan kana dua kakawasaan anu ngajadikeun tumpur, nyaéta kapisisme anu diteruskeun ku papalisme, sarta kasaksian rasul Paulus dina pasal kadua Tesalonika masihan jangkar pikeun raragana éta. Di dinya Paulus netelakeun yén Roma kapis geus nahan kapapaan supaya teu naék kana kakawasaan, nepi ka Roma kapis disingkirkeun. Dina 2 Tesalonika, Paulus ogé masihan jangkar pikeun raraga Future for America, nalika anjeunna netelakeun yén “jalma durhaka” dina éta pasal ogé diwakilan minangka raja anu ngaluhurkeun dirina sorangan, dina Daniel pasal sabelas, ayat tilu puluh genep.

Penting pisan pikeun ningali yén paningkatan pangaweruh dina gerakan malaikat kahiji boh malaikat katilu, aya patalina langsung jeung kasaksian Paulus dina pasal kadua Tesalonika. Dina waktu ahir taun 1798, jeung ogé dina taun 1989, kitab Daniel dibuka segelna, ku kituna ngamimitian hiji prosés pangujian tilu léngkah. Prosés pangujian salawasna ngahasilkeun dua golongan panyembah dina sajarah nalika kitab Daniel dibuka segelna. Penting pisan pikeun ningali tulisan-tulisan Paulus dina patalina jeung paningkatan pangaweruh dina waktu ahir, sabab dina pasal éta pisan Paulus ngingetkeun yén jalma-jalma anu henteu narima “kanyaah ka bebeneran,” bakal narima kasasab anu kuat ti Allah. Kasasab anu kuat éta téh naon anu didatangan ka jalma-jalma jahat dina Daniel pasal dua belas, anu nampik paningkatan pangaweruh. Dina duanana sajarah éta, kasasab anu kuat téh paling langsung ngarujuk ka Adventisme.

“Anu ningali nepi ka handapeun beungeut, anu maca haté sakumna manusa, nyarios ngeunaan jalma-jalma anu geus narima cahaya anu gedé kieu: ‘Maranéhna henteu katarajang ku kasusah jeung ku kaheranan lantaran kaayaan moral jeung rohaniah maranéhna.’ Enya, maranéhna geus milih jalan-jalan sorangan, jeung jiwana bungah kana kakakeueuman maranéhna. Kuring ogé bakal milih kasasab maranéhna, jeung bakal ngadatangkeun ka maranéhna hal-hal anu dipikasiaeun ku maranéhna; sabab waktu Kami nyaur, taya saurang ogé anu ngajawab; waktu Kami nyarios, maranéhna teu ngadéngé: tapi maranéhna ngalakukeun kajahatan di payuneun panon Kami, jeung milih anu ku Kami henteu dipikaresep.’ ‘Allah bakal ngutus ka maranéhna kasasab anu kacida kuatna, nepi ka maranéhna percaya kana kabohongan,’ sabab maranéhna henteu narima kanyaah kana bebeneran, supaya maranéhna bisa disalametkeun,’ ‘tapi resep

kana kateuadilan.’ Yesaya 66:3, 4; 2 Tesalonika 2:11, 10, 12.

“Guru sawarga nanya kieu: ‘Naon deui tipu daya anu leuwih kuat anu bisa ngabingungkeun pikiran tibatan pura-pura yén maraneh keur ngawangun dina pondasi anu bener jeung yén Allah narima pagawean maraneh, padahal sabenerna maraneh ngalampahkeun loba hal nurutkeun kawijakan dunya sarta keur dosa ngalawan ka Yéhuwa? Aduh, ieu téh panggoda anu kacida gedéna, hiji kasasab anu matak kataji, anu ngawasaan pikiran waktu jalma-jalma anu kungsi nyaho bebeneran, salah nganggap rupa kasalehan minangka roh jeung kakawasaanana; waktu maranéhna nyangka yén dirina beunghar, geus nambahan ku banda, jeung teu butuh nanaon, padahal sabenerna maranéhna butuh kana sagalana.’”

“Allah henteu robah sikep-Na ka para hamba-Na anu satia, anu ngajaga pakeanana tetep taya cacad. Tapi loba anu sasambat, ‘Damai jeung katengtreman,’ padahal karuksakan nu ngadadak keur datang ka maranéhna. Lamun teu aya tobat anu tuntas, lamun jalma-jalma teu ngarendahkeun hate maranéhna ku pangakuan dosa sarta narima bebeneran sakumaha ayana dina Isa, maranéhna moal kungsi asup ka sawarga. Lamun panyucian lumangsung di antara jajaran urang, urang moal deui cicing anteng, ngabanggakeun diri yén urang beunghar jeung loba banda, henteu kakurangan nanaon.

“Saha anu anu bisa nyebut kalawan sajati: ‘Emas urang geus diuji dina seuneu; pakean urang teu kaceudaan ku dunya’ ? Kuring ningali Pangajar urang nunjuk kana pakean anu disebut kabeneran. Sanggeus dipiceun ku Anjeunna, kacemaran anu nyumput di handapeunna jadi kanyahoan. Tuluy Anjeunna ngadawuh ka kuring: ‘Naha maneh teu bisa ningali kumaha maranéhna ku pamuji diri geus nutupan kacemaran jeung kabusukan watak maranéhna? ‘Kumaha kota anu satia teh jadi palacuran!’” Imah Rama Kami dijadikeun imah padagangan, hiji tempat anu ti dinya ayana jeung kamulyaan Ilahi geus undur! Ku sabab ieu aya kalemahan, jeung kakawasaan henteu aya.” Testimonies, jilid 8, 249, 250.

Adventisme téh nya éta “kota anu satia” nalika éta ngawarakukeun Midanget Tengah Peuting dina taun 1844. Nepi ka taun 1863, éta mimiti ngalakonan prosés nampik “pondasi-pondasi” anu geus diteguhkeun ku palayanan William Miller. Nalika maranéhna mimiti nyingkirkeun bebeneran-bebeneran dasar, ku kituna nutupan éta ku permata jeung koin palsu, maranéhna keur ngawangun hiji pondasi anyar. Jalma-jalma anu ngamimitian, ngalaksanakeun, sarta neruskeun éta padamelan, digambarkeun dina tulisan Roh Nubuat minangka “jalma-jalma anu geus narima caang anu gedé.”

“cahaya anu gedé” anu kungsi dipibanda ku maranéhna, dina impian Miller dilambangkeun ku permata-permata dina peti, anu ku Miller diteundeun dina hiji méja di tengah kamarna, anu nyinar leuwih caang batan “panonpoé.” Dina petikan anu kakara dicutat, Sister White nangtukeun, “jalma-jalma anu geus narima cahaya anu gedé,” tapi anu “milih jalan-jalana sorangan.”

Aranjeunna milih jalan anyar dina taun 1863. Manehna nyebutkeun yén éta téh “hiji kasasar anu matak kagoda, anu ngarebut pikiran nalika jalma-jalma anu kungsi nyaho kana bebeneran, salah nyangka wangun kasalehan téh minangka roh jeung kakuatanana; nalika maranéhna nganggap yén dirina beunghar, beuki loba harta banda, sarta teu kakurangan nanaon, padahal saenyana maranéhna kakurangan sagalana.”

Manehna keur ngaidentifikasi kaayaan Laodikea, anu ku dirina jeung salakina diidentifikasi geus kajadian dina taun 1856. Saterusna maranéhna diuji salila tujuh taun, tapi gagal dina ujian éta dina taun 1863, tuluy mimiti ngadegkeun pondasi palsu anu mawa kasasaran anu kuat tina talatah pangéling-éling Paulus dina Tesalonika. Pangéling-éling Paulus dina Tesalonika téh jadi jangkar pikeun gerakan boh dina awal boh dina panungtungan Adventisme, sarta saluyu sampurna jeung impian Miller, anu nyangkem boh awal boh panungtungan Adventisme. Impian anjeunna nétélakeun yén waktu pagawean mulangkeun deui permata-permata asli tina bebeneran geus kacumponan, bebeneran-bebeneran éta bakal ngagenclang sapuluh kali leuwih caang tibatan waktu mimiti ngagenclang dina Pekik Tengah Peuting dina awal Adventisme. Kumaha bisa pangarti Miller ayeuna ngagenclang leuwih caang, tibatan waktu anjeunna mimiti ngakuan bebeneran?

Aya sababaraha bebeneran anu diwakilan dina dua bagan suci tina Habakkuk pasal dua. Bebeneran-bebeneran éta diwakilan dina impian Miller minangka permata-permata anu ahirna bakal dipulihkeun deui dina poé-poé panungtungan, pas saméméh Panyambat Tengah Peuting. Permata-permata palsu anu dibawa kaluar ngaliwatan jandéla dina impian Miller ngawakilan boh doktrin-doktrin palsu anu diasupkeun kana Adventisme pikeun nyiptakeun hiji pondasi palsu, sarta ogé pikeun nyumputkeun pondasi anu sajati; tapi éta ogé ngawakilan jalma-jalma anu nampik ngaleupaskeun doktrin-doktrin palsu anu ngawangun pondasi palsu éta. “The daily” téh jadi jangkar pikeun raraga bebeneran William Miller anu ngadegkeun pondasi aslina, sarta dina poé-poé panungtungan “the daily” ngalambangkeun lain ngan ukur paganisme, sakumaha leresna geus diidentifikasi ku Miller, tapi éta téh lambang tina pemberontakan anu ngahasilkeun pondasi palsu.

Alkitab, Roh Nubuat jeung sajarah sadayana mere kasaksian yén pamujaan jam pangadilan ti taun 1798 nepi ka 1844 téh mangrupa pangwartaan amanat anu kapanggih sarta dipidangkeun ku William Miller. Ku sabab éta gerakan éta disebut gerakan Millerite. Sacara logis, nampik gerakan éta sarua jeung nampik cahaya anu dihasilkeun dina taun 1798, anu ku Daniel diidentifikasi minangka paningkatan pangaweruh.

Yesaya nyarioskeun ngeunaan para pamabok ti Epraim, sarta nangtukeun yén para pamabok éta téh jalma-jalma anu ngahinakeun, anu maréntah rahayat Yerusalem. Yesaya netelakeun yén maranéhna lain mabok ku anggur sacara harfiah, maranéhna mabok ku anggur rohani. Anggur rohani dina Alkitab téh, gumantung kana kontéksna, bisa jadi doktrin anu leres atawa anu palsu. Para pamabok ti Epraim mabok ku doktrin palsu, nyaéta anggur Babul, sakumaha dilambangkeun ku awéwé lacur ti Tirus dina wahyu pasal tujuh welas, jeung ku Belsyasar dina peuting pamungkasna keur berpesta.

Yesaya netelakeun akibat-akibat tina kaayaan mabok rohani anu tumiba ka jalma-jalma ponggawa anu ngahina, anu maréntah umat Yerusalem.

Maraneh maraneh hidep, jeung héran; ngagorowoklah, enya ngagorowoklah: maranéhna mabok, tapi lain ku anggur; maranéhna oleng, tapi lain ku inuman nu matak mabok. Sabab PANGERAN geus nyiramkeun ka aranjeun roh saré nu kacida jero, sarta geus nutupan panon aranjeun; nabi-nabi jeung pamingpin-pamingpin aranjeun, para paningal, geus ku Mantenna

ditutupan. Jeung sakabéh titingalian téh jadi ka aranjeun saperti kecap-kecap tina hiji kitab nu disegel, anu dibikeun ku jalma ka saurang nu palinter, bari pokna, “Mugi baca ieu”: tuluy anjeunna ngawaler, “Abdi teu tiasa; sabab ieu disegel.” Jeung éta kitab dibikeun ka anu teu palinter, bari pokna, “Mugi baca ieu”: tuluy anjeunna ngawaler, “Abdi teu palinter.” Ku sabab éta PANGERAN ngandika, “Ku lantaran bangsa ieu ngadeukeutan ka Kami ku sungutna, jeung ku biwirna ngahormat ka Kami, tapi haténa geus ngajauh ti Kami, sarta sieun maranéhna ka Kami téh diajarkeun ku parentah manusa; ku sabab éta, tenjo, Kami baris neraskeun ngalakukeun hiji pagawean anu ajaib di antara bangsa ieu, enya hiji pagawean anu ajaib jeung hiji kaahéngan: sabab hikmat jalma-jalma wijaksana maranéhna bakal musna, sarta pangarti jalma-jalma nu budi bakal disumputkeun. Cilaka maranéhna anu neangan jalan nu jero pikeun nyumputkeun rancanganana ti PANGERAN, sarta pagaweanana aya dina poék, jeung maranéhna nyebut, ‘Saha anu ningali ka urang? jeung saha anu nyaho ka urang?’ Enya, ngabalingbalikeun perkara ku aranjeun bakal dianggap sarua jeung taneuh liat tukang gerabah: sabab naha hasil pagawean bakal nyebut ka nu nyieunna, ‘Manehna teu nyieun kuring’? atawa naha barang nu dibentuk bakal nyebut ka nu ngabentukna, ‘Manehna teu boga pangarti?’” Yesaya 29:9–16.

Sadérék White nyutat ayat-ayat ieu, tuluy nambahan:

“Sakabéh kecap ieu bakal kacumponan. Aya jalma-jalma anu henteu ngarendahkeun haténa di payuneun Allah, sarta anu moal leumpang kalayan bener. Maranéhna nyumputkeun maksudna anu sabenerna, sarta tetep ngahiji dina pakumpulan jeung malaikat anu murag, anu mikacinta jeung ngalakukeun kabohongan. Musuh nempatkeun rohna kana jalma-jalma anu bisa dipakéna pikeun nipu jalma-jalma anu sabagian masih aya dina poék. Sababaraha keur kasurupan ku poék anu keur marajalela, sarta nyingkirkeun bebeneran pikeun kasalahan. Poé anu dituduhkeun ku nubuat geus datang. Isa Al Masih henteu kaharti. Isa Al Masih jadi dongéng pikeun maranéhna. Dina tahap ieu dina sajarah bumi, loba anu kalakuanana kawas jalma mabok. ‘Eureun heula, tuluy héran; ngagorowoklah, enya ngagorowok; maranéhna mabok, tapi lain ku anggur; maranéhna oleng, tapi lain ku inuman keras. Sabab PANGERAN geus ngucurkeun ka aranjeun roh sare anu jero, sarta geus nutup panon aranjeun. Para nabi jeung para pamingpin aranjeun, para paningal, ku Mantenna geus ditutupan.’ Kamabokan rohani aya dina loba jalma anu nyangka yén maranéhna téh umat anu bakal dipaparin kaluhuran. Iman agamana persis sakumaha anu digambarkeun dina Kitab Suci ieu. Dina pangaruhna, maranéhna henteu bisa leumpang lempeng. Maranéhna nyieun jalan anu bengkok dina lampah-lampahna. Hiji tuluy anu séjén, maranéhna oleng ka dieu ka ditu. Maranéhna ditempo ku Gusti kalayan kacida prihatinna. Jalan bebeneran maranéhna can kungsi dipikawanoh. Maranéhna téh tukang ngarancang anu licik, sarta jalma-jalma anu bisa jeung kuduna geus nulungan, ku sabab boga paningal rohani anu écés, malah maranéhna sorangan katipu, sarta keur ngadukung pagawéan anu jahat.”

“Kamajuan-kamajuan dina poé-poé panungtungan ieu moal lila deui bakal jadi écés. Nalika tipu daya spiritualistik ieu kabuka sakumaha saéstuna,—nyaéta pagawéan rusiah roh-roh jahat,—maranéh anu geus milu nyekel bagian dina éta bakal jadi kawas jalma-jalma anu kaleungitan akalna.

“Ku sabab eta PANGERAN ngandika, Ku lantaran bangsa ieu ngadeukeutan ka Kami ku sungutna, jeung ku biwirna ngahormat ka Kami, tapi haténa geus ngajauh ti Kami, sarta kasiunana ka Kami ngan diajarkeun ku parentah manusa, ku sabab eta, lah Kami baris neraskeun ngalakukeun hiji pagawéan anu matak pikaheraneun di tengah bangsa ieu, enya éta pagawéan anu matak pikaheraneun jeung hiji kaajaiban; sabab hikmat jalma-jalma maranéhna anu wijaksana bakal sirna, jeung pangarti jalma-jalma maranéhna anu calakan bakal disumputkeun. Cilaka pikeun maranéhna anu ngusahakeun pisan nyumputkeun rancanganana ti PANGERAN, jeung pagawéanana aya dina poék, sarta maranéhna nyarita, saha anu ningali ka kami, jeung saha anu nyaho ka kami? Satemenna, ngabalingerkeun sagala perkara ku maranéh bakal dianggap sarua jeung taneuh liat tukang gerabah; sabab naha hasil pagawéan bakal nyebutkeun ngeunaan anu nyieunna, Anjeunna henteu nyieun kuring? atawa naha barang anu dibentuk bakal nyebutkeun ngeunaan anu ngabentukna, Anjeunna teu boga pangarti?”

“Ku Kami dipintonkeun yén dina pangalaman urang, urang parantos jeung ayeuna keur nyanghareupan ieu pisan kaayaan. Jalma-jalma anu geus narima cahaya anu gedé jeung kaistiméwaan anu ajaib geus narima kecap ti para pamingpin anu nganggap dirina wijaksana, anu geus kacida dipaparin ni'mat jeung diberkahan ku Gusti, tapi anu geus ngaluarkeun dirina tina panangan Allah sarta nempatkeun dirina dina jajaran musuh. Dunya bakal dibanjiran ku kasasaran anu katingalina masuk akal. Hiji pikiran manusa, narima ieu kasasaran, bakal mangaruhan pikiran-pikiran manusa séjén, anu geus ngarobah bukti anu mulya ngeunaan bebeneran Allah jadi kabohongan. Ieu jalma-jalma bakal katipu ku malaikat-malaikat anu ragrag, padahal maranéhna kuduna nangtung jadi pangawal anu satia, ngawaskeun jiwa-jiwa, sakumaha jalma-jalma anu kudu méré pertanggungjawaban. Maranéhna geus nunda pakarang-pakarang perangna, sarta geus ngadéngékeun roh-roh anu nyasabkeun. Maranéhna ngajadikeun naséhat Allah teu aya pangaruhna sarta nyingkirkeun pangéling-ngéling-Na jeung pangreprofan-Na, malah saéstuna aya di pihak Iblis, ngadéngékeun roh-roh anu nyasabkeun jeung ajaran sétan-sétan.”

“Mabuk rohani ayeuna keur nimpah jalma-jalma anu saenyana henteu pantes ngarayap saperti jalma anu kakeunaan pangaruh inuman keras. Kajahatan jeung kalakuan anu teu bener, panipuan, tipu daya, jeung lampah anu teu adil ngeusian dunya, saluyu jeung pangajaran pamingpin anu ngabangkang di balairung sawarga.

“Sejarah bakal diulang. Kami tiasa netelakeun naon anu bakal kajadian dina mangsa nu caket, nanging waktuna can acan. Rupa-rupa jalma paéh bakal nembongan, ku akal licik Iblis, sarta loba anu bakal ngahiji jeung manehna anu mikanyaah jeung ngalakonan kabohongan. Kami ngingetkeun umat urang yén pas di antara urang sorangan sawatara bakal murtad tina iman, sarta ngadengekeun roh-roh nu nyasabkeun jeung ajaran setan-setan, ku jalan maranéhna bebeneran bakal diomongkeun goréng.” Battle Creek Letters, 123–125.

Sakabéh nabi, kaasup Yesaya jeung Sadérék White, keur nandakeun poé-poé panungtungan. Dina poé-poé ieu para pamingpin Adventisme “sacara tégas aya di pihak Sétan, merhatikeun roh-roh anu nyasabkeun jeung ajaran-ajaran sétan.” Sadérék White ngedalkeun hiji ramalan nalika anjeunna nyarios, “Lamun panipuan-panipuan spiritualistis ieu kakeunaan sakumaha sabenerna maranéhna téh,—pagawéan rusiah roh-roh jahat,—jalma-jalma anu geus nyokot bagian dina éta

bakal jadi saperti jalma-jalma anu leungit akalna.” Kapamingpinan Adventisme bakal jadi saperti jalma-jalma anu leungit akalna, dina titik sajarah poé-poé panungtungan nalika kaayaan mabok maranéhna kakeunaan minangka “pagawéan rusiah roh-roh jahat.”

Aya hiji pambukaan tina pagawéan jalma-jalma nu ngahina anu maréntah umat di Yerusalem dina poé-poé panungtungan. Pambukaan éta digambarkeun dina impian Miller, nalika Miller ngadoa tuluy aya panto kabuka. Kajadian éta lumangsung pas saméméh anjeunna meremkeun panonna sakeudeung, anu nandakeun tungtung pisan tina prosés panyegelan saratus opat puluh opat rébu. Muka hiji panto nandakeun robahna dispensasi, sarta dina éta titik gerakan Laodikea tina malaikat katilu ngalih kana gerakan Filadelfia tina malaikat katilu.

Dina petikan dina Yesaya, aya hiji ringkesan ngeunaan pagawean jahat para pemabok ti Epraim, nya eta jalma-jalma anu “sakuduna ngadeg jadi pangreksa anu satia.” Eta ringkesan diungkabkeun kieu: “Tangtu ngabalik-balikkeun perkara ku maraneh bakal dianggap sarua jeung taneuh liat tukang pariuk; sabab naha hasil karya bakal nyebut ka nu nyieunna, Manehna henteu nyieun kuring? atawa naha barang anu dibentuk bakal nyebut ka nu ngabentukna, Anjeunna teu boga pangarti?”

Pengenalan Miller ngeunaan “the daily,” boh salaku agama paganisme boh Roma kapir, tungtungna mangrupa lambang Iblis, sabab Iblis jeung Roma kapir duanana digambarkeun minangka naga.

“Ku kituna, sanajan naga, utamana, ngawakilan Sétan, dina harti kadua, éta téh lambang Roma kapir.” *The Great Controversy*, 439.

Nyarioskeun ngeunaan jalma-jalma anu maréntah Yerusalem dina poé-poé panungtung, Sister White nyatakeun: “Sababaraha keur kasurupan ku poékna anu keur marajalela, sarta nunda ka sisi bebeneran demi kasalahan. Poé anu geus dituduhkeun ku nubuat geus datang. Yesus Kristus henteu kaharti. Pikeun maranéhna, Yesus Kristus téh dongéng.” Dina taun 1901, saurang pamingpin Adventisme ti Jérman mimiti ngawanohkeun pamadegan palsu Protestantisme murtad ngeunaan “the daily” dina kitab Daniel. Pamadegan éta ngaidéntifikasi yén “the daily” ngawakilan pagawéan Kristus di Bait Suci, atawa sawatara rupa variasi tina pamikiran éta. Kuring nyebut sawatara variasi, lantaran sapanjang sajarah anu lumangsung sanggeus 1901 geus aya béda-béda tekenan anu dipasihkeun kana kabohongan éta, tapi pamadegan-pamadegan palsu éta salawasna némbongkeun kacindekan yén “the daily” ngawakilan sawatara rupa pagawéan Kristus.

Permata anu mangrupa doktrin ngeunaan “nu sapopoé,” anu ku Miller diidéntifikasi minangka lambang Setan, dina Adventisme ahir jaman téh jadi lambang Kristus. Nalika éta dipidangkeun dina taun 1901, saeutik pisan anu narima pamadegan yén “nu sapopoé” téh lambang Kristus, lain lambang Setan; tapi dina taun-taun 1930-an, permata tina doktrin “nu sapopoé,” anu ku Miller geus diguar tina urat bebeneran anu kapanggih dina 2 Tesalonika, pasal dua, ditampik, sakumaha “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep kungsi ditampik dina taun 1863. Di hiji tempat dina sajarah ti taun 1863 nepi ka taun-taun 1930-an, Adventisme geus ngarobah pamingpin, bari teu nganyahokeunana.

“Sadérék, kuring ningali bahayana maranéh, sarta deui kuring nanya, Naha aranjeun anu sesat nyieun usaha naon waé pikeun ngabenerkeun kasalahan éta? Jiwa-jiwa bisa jadi keur titajong sapanjang jalan, leumpang dina gelap, ku sabab aranjeun henteu nyieun jalan anu lempeng pikeun suku-suku aranjeun. Lamun aranjeun aya dina kalungguhan kapercayaan, kuring ngadesek kalayan leuwih enya ka aranjeun, demi kasalametan jiwa aranjeun sorangan jeung demi jalma-jalma anu ningali ka aranjeun minangka pamingpin, tobatlah di payuneun Allah pikeun unggal kasalahan anu geus dipigawé, sarta ngaku kasalahan aranjeun.”

“Lamun maraneh nyugemakeun kakukuhan hate, sarta ku lantaran kasombongan jeung kabeneran diri sorangan henteu ngaku kasalahan maraneh, maraneh bakal diantep tunduk kana panggodaan Iblis. Lamun nalika Gusti nembongkeun kasalahan maraneh maraneh henteu tobat atawa ngalakukeun pangakuan, pangaping-Na bakal mawa maraneh ngaliwatan taneuh anu sarua deui jeung deui. Maraneh bakal diantep nyieun kasalahan anu sipatna sarupa, maraneh bakal terus kakurangan hikmah, sarta bakal nyebut dosa teh kabeneran, jeung kabeneran teh dosa. Rupa-rupa panipuan anu bakal marak dina poe-poe panungtungan ieu bakal ngurilingan maraneh, sarta maraneh bakal ngaganti pamingpin, bari henteu nyaho yen maraneh geus ngalakukeun kitu.” Review and Herald, 16 Désémber 1890.

Lalaki anu ngahina anu maréntah ka umat Yerusalem, nyaéta jalma-jalma anu “nyangking kalungguhan kapercayaan,” bakal “nyebut dosa jadi kabeneran jeung kabeneran jadi dosa,” jeung “Saéstuna, malikkeun sagala hal ku maranéh téh bakal dianggep saperti taneuh liat dina leungeun tukang priuk; naha hasil pagawean bakal nyebut ka nu nyieunna, Manehna teu nyieun kuring? atawa naha barang anu dibentuk bakal nyebut ka nu ngawangunna, Manehna teu boga pangarti?” Dina pambrontakan anu beuki maju salila opat turunan Adventisme, maranéhna anu nyangking kalungguhan kapercayaan ngarobah pamingpin, tapi teu nyahona. Maranéhna teu nyahona, sabab maranéhna sacara bertahap jeung terus-terusan nampik bukti kasalahan-kasalahan maranéhna. Dina pambrontakan anu beuki maju éta, “hikmat jalma-jalma wijaksana maranéhna bakal binasa, jeung pangarti jalma-jalma anu wijaksana maranéhna bakal disumputkeun.”

Aranjeunna bakal ngabalikkeun sagala hal, sarta nyebut dosa minangka kabeneran jeung kabeneran minangka dosa. Lambang tina pemberontakan ieu nyaéta doktrin ngeunaan “the daily,” anu pikeun Miller mangrupa lambang satanik, sarta anu kiwari ku Adventisme diidentifikasi minangka lambang Kristus. Naon anu baheulana jadi jangkar anu netepkeun kerangka panerapan nu buat William Miller, ayeuna geus jadi lambang kamabokan jalma-jalma nu ngahina anu maréntah ka atas umat di Yerusalem. Perlambangan anu pakait jeung “the daily,” dina kitab Daniel, ngagenclang caang siga panonpoé nalika dipikawanoh dina peti jenazah Miller dina awal Adventisme, tapi dina poé-poé panungtungan éta bebeneran ngagenclang sapuluh kali leuwih caang, sabab angka sapuluh mangrupa lambang hiji ujian, sarta pikeun Israil baheula ujian anu kasapuluh téh mangrupa ujian anu pamungkas.

Urang Parisi modéren geus “nandingkeun” “pagawéan Kristus” “ka agénsi-agénsi satanis,” bari ngaidentifikasi paganisme minangka “kakawasaan suci Allah.”

“Urang Parisi geus dosa ngalawan Roh Suci. Bakat maranéhna dina nyarita dipaké pikeun ngahina Panebus dunya, sarta malaikat nu nyatet nulis kecap-kecap maranéhna dina kitab-kitab

sawarga. Maranéhna nganggap kuasa suci Allah, anu kaciri dina padamelan-padamelan Kristus, asalna tina kakawasaan satanis. Maranéhna teu bisa nyingkahan padamelan-padamalan-Na anu ajaib, atawa ngajelaskeun éta ku sabab-musabab alamiah, ku kituna maranéhna ngomong, ‘Eta téh padamelan Iblis.’ Dina teu percaya maranéhna nyarita ngeunaan Putra Allah saolah-olah Anjeunna ngan saukur manusa. Padamelan-padamalan panyageurkeun anu dipigawé di payuneun maranéhna, padamelan anu can kungsi dipigawé ku saurang ogé atawa teu mungkin dipigawé ku manusa, éta mangrupikeun panyataan kakawasaan Allah, tapi maranéhna nuduh Kristus aya pakumpulan jeung naraka. Keras beuheung, murung, jeung haté beusi, maranéhna mutuskeun pikeun nutup panon kana sagala bukti, sarta ku kituna maranéhna ngalakukeun dosa anu teu bisa dihampura.” Manuscript Releases, jilid 4, 360.

Urang baris neraskeun pertimbangan urang ngeunaan nambahanana pangaweruh, anu geus dibuka meteraina dina gerakan malaikat kahiji, dina artikel salajengna.